

øgt at undergive dem en saa knusende Kritik, som det staar i min Magt, men den Stilling har jeg ikke været i overfor det ærede Mindretal og dets Ordfører paa Grund af deres Bæftedenhed hidtil. Den Omftændighed burde imidlertid bringe det ærede Mindretal til at indse, at der heller ikke fra andre Medlemmer, som ikke ere inde i Sagen, egentlig kan stilles Vædringsforslag med nogenfomhelst Nytte eller Vædringsforslag, som due noget, og man har ikke Marsag til at bebreide mig, at jeg søger at kritisere Forslag, som ere saa daarlige som det her foreliggende. Først naar der kommer Forslag frem, som i formel Henseende vare rigtige og kunde bruges, vilde jeg uden Hensyn forresten til deres Hensigt — det er en anden Sag — have en Opfordring til at kritisere dem paa en mere indgaaende Maade, end som jeg hidtil har gjort.

Scharling: Jeg skal blot tillade mig med Hensyn til det sidst berørte Spørgsmaal at gjøre den Bemærkning, at den ærede Forslagsstiller til det foreliggende Vædringsforslag netop har været Medlem af tidligere Toldudvalg og altsaa maa forudsættes at have fulgt med de Forhandlinger, som have fundet Sted, og at det altsaa yderligere viser, hvor vanskeligt det vil være for os, der ikke have siddet i et tidligere Toldudvalg, uden at kræve forudgaaende Forhandlinger med Flertallet om specielle enkelte Punkter at stille Vædringsforslag. Hvad angaar Forholdet til det andet Thing, skal jeg blot bemærke, at jeg aldeles ikke har udtalt Nogetfomhelst om, hvad det andet Thing bør eller skal gjøre eller menes at kunne og ville gjøre; jeg har kun udtalt min Opfattelse af det foreliggende Forslag, min Opfattelse af, hvorvidt det var rigtigt og hensigtsmæssigt at tilbyde det andet Thing et Forslag som det foreliggende, naar man ønsker Forhandling. Og naar jeg udtalte, at jeg ikke vilde stemme for Forslaget og heller ikke imod det, saa var det jo netop en Tilkjendegivelse af, at jeg ikke ønskede ved min Afstemning her at lægge det ganske vist lette Tryk paa det andet Thing, som det ærede Medlem syntes at ville udlede af en Udtalelse af mig om det andet Things Stilling til den foreliggende Sag.

Mourad: Dersom den ærede Taler, der nu satte sig, havde indskrænket sig til at sige, at man ikke turde vente at se dette Lovforslag vedtaget uforandret af Landstinget,

vilde jeg ikke have Noget derimod. Men naar han derimod siger, at Landstinget ikke kan røre ved det, at det slet ikke kan tjene som Grundlag for en Forhandling, træder han i et Fodspor, som er ham angivet af den høitærede Finantsminister, og som i Virkeligheden ikke kan Andet end hidse det andet Thing, hvor meget han end vil sige, at det paa ingen Maade er Ens Hensigt at hidse. Naar man fremsætter en saadan Paastand, at man ved dette Forslag smider 7 Mill. over Bord uden nogenfomhelst Kompensation, er det jo en af disse aldeles vrang- og urigtige Fremstillinger, da det jo er bekendt, at Nedsættelsen af henved 3 Mill. Kr. kun kan og skal finde Sted, naar Tolden har naaet et Maximum. Det kan man ikke sige er at smide 7 Mill. over Bord; men ved en saadan Fremstilling, ved at bruge saadanne Udtryk, er det netop, man hidser, at man ægger til forøget Modstand. Saaledes forholder det sig ogsaa, naar man siger, at dette Forslag er langt fra saa godt, som hvad der tidligere er budt. Det er aldeles urigtigt. Dette Forslag betegner et bestemt Fremskridt fra, hvad der blev foreslaaet i Fjor. I Fjor blev der sendt et Forslag til Landstinget, som angav Nedsættelsens Størrelse uden tillige at antyde, paa hvilke Maader man vilde tilveiebringe Kompensation. Dette var et stort Savn, men det er der raadet Bod paa her, og det er det, som gjør, at det danner et brugeligt Grundlag for Forhandlinger med Landstinget. Landstinget kan jo utvivlsomt forlange, at der skal tages Hensyn til dets Opfattelse. Folkethinget kan utvivlsomt forlange, at der skal tages Hensyn til dets Opfattelse. Det gjælder nu om, hvorvidt det er muligt at tilveiebringe en Overenskomst derimellem. Man gjør ved saadanne vrang- og urigtige Fremstillinger, hvad der staar i Ens Magt, for at forhindre, at der skal komme Noget ud af det Hele. Jeg kan ikke negte — det er vist aldeles urigtigt — at det synes mig at fremgaa, at selve Vedtagelsen af den spanske Handels-traktat egentlig ikke ligger den høitærede Finantsminister særdeles meget paa Hjerte. Jeg tror ikke, det vilde skaffe ham nogen urolig Nat, om ogsaa den blev forfaktet. Det Standpunkt, Folkethingets Flertal har indtaget, er efter min Opfattelse hovedsagelig dette, at man forlanger, at da Krigsskatloven kun er en midlertidig Lov, skal Tolden nedsættes uden Kompensation med et saa stort Beløb, som svarer til Krigsskattens Beløb. Det er det ene. Det Andet er, at man for Diebliffet ikke vil